

YOUSSEF AZGHARI

MIJN JIHAD

WAAROM DE WESTERSE WAARDEN
NIET BOTSEN MET DE ISLAM

99
OPINIES VAN
EEN BRUGGEN-
BOUWER

 Parthenon

Met een voorwoord van
Gerard Spong

Mijn Jihad

*Waarom de westerse waarden
niet botsen met de islam*

99 opinies van een bruggenbouwer

Youssef Azghari

*Parthenon
Almere*

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met BUREAU INTERMONDE.
www.intermonde.nl

Uitgeverij Parthenon
Eikenstraat 39
1326 AG Almere
info@uitgeverijparthenon.nl
www.uitgeverijparthenon.nl

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan, dient men de wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

© 2011 Youssef Azghari. Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© 2011 Youssef Azghari. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission in writing from the proprietors.

OMSLAG: Löss *grafisch ontwerpers*, Amsterdam

FOTO OMSLAG: Rens Plaschek

TREFWOORDEN: multiculturalisme, islam, samenlevingsvraagstukken.

NUR: 763, 717

ISBN | EAN: 978 90 79578 238

Voorwoord

Youssef Azghari is een begenadigd columnist en opiniemaker, want hij combineert een uiterst scherpzinnige geest en pen, ofwel tekstproductie, met het vermogen vlijmscherpe kritiek te kunnen uitoefenen. Wat hem extra doet uitstijgen boven zijn soortgenoten, is de kunst om ook hand in eigen boezem te steken, waarmee bedoeld wordt dat hij als moslim stevige uitspraken over de islam en moslims niet schuwt.

Azghari ziet als geen ander dat het radicaliseringsvirus van zowel islamitische als westerse bodem niet alleen gevoed wordt door westerse normen en waarden – gecombineerd met misplaatste westerse superioriteitsideeën over religie, democratie en mensenrechten – , maar ook en wellicht vooral door valse islamprofeten en giftige xenofoben in de politiek, zoals hij ze kwalificeert. Met zijn vlamme pen geselt hij ze allemaal.

De rode draad in zijn columns is die van ontmaskering. Azghari ontmaskert niet alleen politici als Hirsi Ali, Wilders, PvdA-kamerlid Kadija Arib en Ella Vogelaar met haar begripvolle opmerkingen over de boerka en de gewone moslim, maar ook Tariq Ramadan als een verstokte oerconservatief, die in zijn visie volstrekt ongeschikt was om als zogeheten bruggenbouwer Rotterdam te helpen de integratie te bevorderen.

Op welhaast weergaloze wijze neemt Azghari ook moslimfundamentalisten de maat. Met zijn pleidooi voor een herinterpretatie van de oorspronkelijke betekenis van de Koran en zijn stelling dat bepaalde teksten in de Koran tijdgebonden zijn – en wel in die zin dat westerse waarden over vrouwen, vrijheid en homoseksualiteit niet botsen met de islam, zoals sommige onheilsprofeten ons willen doen geloven – , ontpopt Azghari zich als een ‘islamitisch verlichting’-filosoof, die zich durft te meten aan vrijdenkers als de moslimgeleerde Jamal ad-Din al-Afghani (1839-

1897), die zijn tijd ver vooruit was (zie: www.muslimphilosophy.com: *Jamal al-Din al-Afghani*). Afghani, wiens ideeën zijn uitgewerkt door de Egyptische Muhammad 'Abduh (1849-1905) betoogde dat de islam voor moslims de kern van hun wezen is, maar dat dit geen beletsel zou hoeven te zijn om veranderingen door te voeren, met behoud van hun eigen identiteit. Dat was, volgens Afghani, alleen mogelijk als de islam zodanig werd geïnterpreteerd dat deze verenigbaar werd met begrippen als overleving, kracht en vooruitgang in de wereld. De islam, zo meenden de 'islamitische modernisten', was niet slechts verenigbaar met rede, vooruitgang, maatschappelijke solidariteit en grondslagen van de moderne beschaving, maar als hij op de juiste wijze werd geïnterpreteerd, schreef de islam dit alles juist voor.

Azghari, die overigens niet aangeeft waar de grenzen van de integratie liggen, maar wél onderschrijft dat de islam een wezenlijk onderdeel van zijn culturele identiteit vormt, meent echter dat integratie met behoud van eigen culturele identiteit een illusie is. In een nieuwe samenleving integreren betekent volgens hem automatisch een nieuwe identiteit ontwikkelen. In de sociologie wordt het begrip identiteit omschreven als een product van op elkaar inspelende identificatie van derden en zelfidentificatie. Idealen en behoeften van een samenleving vormen hierbij een niet te onderschatten psychologische factor, waarop het individu weinig greep heeft. Wat men echter ook onder het sociologisch/psychologisch diffuse begrip identiteit verstaat, het siert Azghari dat hij voortschrijdend inzicht toepast en zichzelf bijstuurt. Want vijf jaar later betoont hij zich voorstander van het vertalen van citaten uit de Koran naar deze tijd. En zo blijken Afghani en Azghari uiteindelijk niet zo heel erg veel van elkaar in visie op de moderne islam te verschillen. Met betrekking tot het recht op vrijheid van meningsuiting betoogt Azghari dat vrijheid geen grenzen kent. Juridisch is dat onjuist. Maar zijn verdienste op dit punt is gelegen in de omstandigheid dat hij indringend pleit voor een respectvol debat in eigen kring en het bevorderen van een tolerantere islam, waarin mensenrechten gewetensvol worden geëerbiedigd.

Opmerkelijk is ten slotte dat hij ervoor pleit om mensen die haatzaaien en oproepen tot geweld een cursus op te leggen. Dat behelst een heel subtiele verwijzing naar een strafrechtelijk voorwaardelijke veroordeling, waarbij de rechter als bijzondere voorwaarde het volgen van een cursus oplegt: een even creatieve als humane oplossing.

Azghari is, kortom, niet alleen een uitmuntend columnist, maar ook een columnist van onschatbare waarde voor Nederland.

Mr. Gerard Spong
januari 2011

Inhoud

Voorwoord door Mr. Gerard Spong	5
1. Megamoskee Ground Zero is geen moskee	13
2. De helpers van Geert	14
3. Migranten in VS zijn apetrots op hun studerende kinderen	16
4. Tariq Ramadan was eenmaal oerconservatief	18
5. Niet te laat voor excuses van Ali Eddaoudi	20
6. De leugen regeert over de kleur van Obama	22
7. Vrijheid niet als een waarde, maar als een snelle hap	24
8. Respectvol liegen houdt verschil in strafmaat in stand	26
9. Kennelijk valt 'Fitna' in de smaak bij moslimfanatici	27
10. Obama kan zonder één schot te lossen wereld veroveren	29
11. Hirsi Ali en Wilders brengen zelfde boodschap	31
12. Wilders is bij voorbaat al in zijn missie geslaagd	33
13. Alleen het Westen kent het recht om brutaal te zijn	34
14. Ellende in Darfur is te wijten aan de Afrikanen zelf	36
15. De ceremonie van Verdonk is niet bepaald gezellig	38
16. Jezelf superieur voelen leidt altijd tot rampen	39
17. Geef culturele voorlichting op de basisschool	41
18. Zorg heeft mensen nodig die andere culturen kennen	43
19. Jami wil het voorbeeld van zijn moeder volgen	45
20. Subsidiebaan helpt werklozen van de wal in de sloot	46
21. Laat Marokkaanse jongens een voorbeeld nemen aan meisjes	48
22. Pak jongeren die uit zijn op rellen, bij hun nekvel	49
23. Molukse lessen voor Marokkanen die radicaliseren	51
24. Marokko wil bepalen hoe mijn zoon mag heten	53
25. Vaderschapsverlof van twee dagen, laat me niet lachen	55
26. Het 'oude leren' is vooral iets voor de luie leerling	56
27. Arib's idee dat ze met haar Marokkaanse paspoort nog terug kan, mocht Wilders de baas worden, is onnozel	58

28. Ella Vogelaar beledigde met haar begripvolle opmerking over de boerka de gewone moslim	60
29. Mijn Citotoets leek 25 jaar geleden nergens naar; de school vond dat ik automonteur kon worden	61
30. In Nederland neemt men clowns zoals Ali B. of Samir A. te ernstig. De Belgen zouden ze uitlachen	63
31. Doodstraf druist in tegen alle principes van profeet Mohammed	65
32. Het is gelukt om via citaten van een Middeleeuwse keizer voor Middeleeuwse taferelen te zorgen	67
33. Met een goed gevoel verliet ik de toren en ging in een Joods-Marokkaans restaurant heerlijk eten	68
34. Je kunt heel goed loyaal zijn aan zowel je moeder, je vriendin, de Koran als de Nederlandse Grondwet	70
35. Voor mijn vertrek naar Damascus hoorde ik dat de cartoons te gevoelig lagen om te bespreken	72
36. Misselijk van de eenzijdige blik van Amerika op Nederland	74
37. Allochtone pabo-studenten hebben een afwachtende houding	76
38. Ik krijg genoeg van orthodoxe moslims	77
39. Toen ik de foto wilde nemen bedekte hij zijn bebaarde gezicht	79
40. Ik kreeg een oorvijs van mijn vader toen ik hem wees op een getekende voorstelling van God	81
41. Omgekeerd kan de PvdA met te veel voorzichtigheid en betutteling weer naar de andere kant doorslaan	83
42. De zwart-witbeelden in 'Vallei van de Wolven' doen niets af aan de broodnodige boodschap	84
43. Vandaag is het islamitisch nieuwjaarsdag. Maar moslims wensen elkaar niet gelukkig nieuwjaar	86
44. Die staatsopvoeding voor criminele jongeren deed mij meteen denken aan de film 'A Clockwork Orange'	88
45. De mooiste eigenschap van de Nederlanders is hun naïviteit. Dat moet in 2006 per se zo blijven	90
46. Je hoeft geen christen te zijn om te begrijpen dat Bush blundert met zijn 'neutrale' kerstkaart	91
47. Het gebrek aan een uitlaatklep is vaak een oorzaak van zelfdoding bij jonge, allochtone vrouwen	93
48. Dat hogescholen geen onderzoek zouden mogen doen, zoals Boris Dittrich wil, is de dood in de pot	95
49. Waar ik moeite mee heb zijn radicalen die verkondigen dat ze mét baard betere moslims zijn	97

50. Politici die zweren bij apart beleid voor allochtonen houden het wij/zij denken in stand	98
51. Ik hoor mijn neef voor zijn sprong naar Andalusië nog zeggen: 'Of ik kom in Spanje of spoel dood aan'	100
52. God is geen boekhouder en de Koran is niet om dom te worden opgedreund. Dat is les één tijdens de ramadan	102
53. Na zijn verblijf in een Marokkaans ziekenhuis ligt het beeld van vaders droomland aan diggelen	104
54. We moeten verder kijken dan baard en djellaba: ze dragen schaapskleren	104
55. Mijn moeder heeft als kind al geleerd dat je buitenshuis niet over je problemen spreekt	107
56. Mijn sympathie voor het Leger des Heils is plotseling tot ver onder het nulpunt gedaald	109
57. De Europese Grondwet is conservatiever dan de Nederlandse en daarom stem ik 1 juni tegen	110
58. Vrijheid van meningsuiting kent grenzen, vindt Balkenende	112
59. Tot de islam bekeerde autochtonen zijn dikwijls te fanatiek om goede moslims te heten	114
60. Het gemak waarmee allochtone leerkrachten schuld bij overheid leggen, is absurd	115
61. Moslimfundamentalisten verwijten me dat ik in mijn stukken te weinig voor mijn geloof opkom	117
62. Toen ik een poster met twee zoenende moslimstellen toonde, laaiden de emoties op	119
63. Doe-het-zelf-islam	121
64. Offerfeest	122
65. Nuchter 2005	124
66. Jihad	126
67. Prins Bernhard	128
68. Koranhumor	129
69. Gastvrijheid	131
70. Haremslavin	133
71. Gezonde ramadan	134
72. Turkse trekvogel	136
73. Shouf Shouf	138
74. Oudburgeren	140
75. Rotjongens	141
76. Joodse islam?	143

77. Huwelijksmarkt	145
78. Radicale imams	147
79. Nepmoslims	148
80. De hoofddoek van Juliana	150
81. Islamwatcher	152
82. Maagdenmigratie	154
83. Moskee-asiel	155
84. Moslimfarce	157
85. Homo's met pit	159
86. Islamitisch kerstgevoel	161
87. Leenwoorden	162
88. Binladisering	164
89. Marokkanders	166
90. Vrouwenwereld	168
91. Bekeringsdrift	169
92. Feministische sluiers	171
93. Terugkeerdroom	173
94. Overgevoelig	175
95. Marokkaan chef! Wat moet het nieuwe kabinet met de multiculturele samenleving? Positieve actie werkt niet	176
96. Marokkanen kennen eigen geschiedenis niet	178
97. Pim Fortuyn opende terecht discussie over moslims	180
98. Allochtone kind is bang om na te denken	182
99. Niet spugen in de bron waar je ooit uit hebt gedronken	185
Toegift	
1. Jonge moslims op zoek naar 'change'	188
2. Clownadvocaat Enait is een irritante hork	190
3. Weigeren hand is onvolwassen	192
4. Niemand heeft de enig juiste uitleg van de islam	195
5. Moslims kunnen een voorbeeld nemen aan Claus	197

2. De helpers van Geert

De PVV dankt haar bestaansrecht aan het gebrek aan zelfreinigend vermogen van de moslims. De PVV is door de uitspraken van Geert Wilders populair geworden. Hij ziet in iedere moslim een nazi. Door profeet Mohammed een oorlogsmisdadiger te noemen, verklaart hij zelf de oorlog aan alle moslims. Hij lapt artikel 1 van de grondwet aan zijn laars.

Natuurlijk kun je in een vrij land niemand verbieden om de ander te haten. Maar als een politicus met zijn verbaal geweld mensen tegen elkaar opzet, leidt dit tot een ramp. Een land dat radicaliseert, houdt niet van vrijheid, gelijkheid of zegeningen van diversiteit.

Toch is het niet te laat om Wilders te stoppen. Dat moeten vooral moslims doen. Niet door Wilders op te voeden of harder terug te schelden, want dat helpt niet. Hij veert juist op als hij scheetjes kan laten over dé islam en dé moslims.

Moslims moeten een heilige oorlog verklaren aan fanatieke geloofsgenoten. Zij hebben met hun slecht gedrag en met oproep tot dood en verderf de islam bezoedeld. Door hen actief te bestrijden, direct te verstoppen uit de gemeenschap, verdwijnt de voedingsbodem voor de haatpreken van mullah Wilders.

Tegelijkertijd moeten de moslimleiders wereldwijd onder druk gezet worden om het feodaal systeem op te heffen. Zij moeten vaart maken met democratisering van de samenleving en vrijheid respecteren. Het is te ridicuul voor woorden dat een land als Marokko bij wet een heel land verplicht om met de ramadan te vasten. Dat moet iedereen zelf weten. Veel moslimregimes dragen niet bij aan een positieve beeldvorming. Behalve het voeren van een repressief beleid, behandelen ze vrouwen niet gelijkwaardig en staan ze polygamie toe. Dit gebrek aan persoonlijke vrijheden en mensenrechten in de meeste moslimlanden maakt dat moslims óf apathisch worden, óf radicaliseren, óf vluchten.

In het Westen schuilt het grootste gevaar vooral in moslimextremisten die haat zaaien, geweld promoten en vrouwen en homo's discrimineren. Zij vormen het groeimiddel voor de PVV. Moslims moeten het goede voorbeeld geven om van deze wildgroei af te komen. Dat kan door op te houden de islam als superieur te beschouwen, te stoppen

agressieve herboren moslims of tot de islam bekeerde westerlingen op een voetstuk te plaatsen en door de Koran aan te passen aan de moderne tijd.

Het getuigt van kleingeestigheid als sommige moslims denken dat hun geloof de enige weg is naar het paradijs. Het is om deze reden dat de islamitische beschaving is ingehaald door het Westen. Toen dachten moslims niets te kunnen leren van de ander. Dit leidde tot verval.

Islamitische Wildersen verminken de islam met hun waanzin. Geert Wilders roept altijd dat de islam de westerse beschaving bedreigt, zij beweren precies het omgekeerde. Het moet afgelopen zijn met de heilige status die deze bekrompen fanatici krijgen.

Dat ze de profeet in alles na-apen, zoals met een baard in een lang gewaad, is tot daaraantoe. Maar ze maken de islam kapot door vrouwen te verplichten in een zwart gedrocht, zoals een nikab of boerka, te lopen. Wat het allemaal erger maakt, is dat ze allerlei geboden verzinnen en iedere moslim die daarvan afwijkt verketteren. Ook wordt het hoog tijd dat moslims afstand nemen van enkele verzen uit de Koran over het erfrecht. Een moslima erft de helft minder dan de man. Dat past niet in deze moderne tijd.

Wilders' strategie lijkt op die van moslimfanatici: ze maken mensen bang en strooien met haat. Angsthazen trappen in hun boodschap van discriminatie, misleiding en uitsluiting. Electoraal gezien zou de PVV niets voorstellen als haar haatcampagne tegen moslims niet dagelijks door radicale figuren uit eigen moslimgemeenschap gevoed werd. Dankzij haatpredikers en straatschoffies die homo's rammen. Zolang moslims niet bereid zijn om deze figuren tot de orde te roepen, op te voeden of te verstoten, is het makkelijk scoren voor Wilders.

[15-4-2009]

5. Niet te laat voor excuses van Ali Eddaoudi

Goed omgaan met vrijheid van meningsuiting moet je leren. Laat Ali Eddaoudi tonen dat hij dat heeft begrepen, en geef hem die baan. Nederlandse moslims zijn minder vrij om te zeggen wat ze denken. Dit beweert de geestelijk verzorger Ali Eddaoudi sinds de politiek in negatieve zin zich bemoeit met zijn loopbaan bij de overheid. Zijn stelling

klopt niet want op elk platform waarop hij verscheen kon hij tot op heden alles wat in hem opkwam eruit flappen.

Dat zijn nieuwe baan als geestelijk verzorger bij het ministerie van defensie op losse schroeven staat heeft niets te maken met zijn islamitische identiteit, maar met zijn boude uitlatingen in zijn eerdere publicaties. Zo noemde hij Osama bin Laden 'de idealist eersteklas' en premier Balkenende een 'hypocriet'.

Zijn voordracht als vertrouwenspersoon bij het defensieapparaat heeft tot protest geleid bij de rechtse politieke partijen. Zij vinden hem vanwege zijn uitspraak over de premier – 'geen deurmat waardig' – en door zijn opvatting dat christenen nog altijd in oorlog zijn met de islam, ongeschikt als geestelijk verzorger.

Inderdaad waren zijn opinies niet altijd goed doordacht, ontbrak het aan een stijlvolle presentatie en waren zijn ideeën nauwelijks progressief. Wanneer hij kwaad was sloeg hij met woorden om zich heen. Als hij louter de ander voor rotte vis uitmaakte, zag ik soms in hem de islamitische Wilders aan het woord. Maar om Ali Eddaoudi te bestempen als een geradicaliseerde imam gaat mij te ver. Ten eerste is hij geen imam. Ten tweede heeft hij volgens mij nog nooit tot geweld opgeroepen. Hij is één van de zeldzame conservatieve moslims die het debat aandurven over taboes, zoals homoseksualiteit in de islam.

Ik heb hem leren kennen als iemand die niet bang is om ook met liberale moslims, zoals ik, van inzicht te verschillen. Daarmee is hij lichtjaren verwijderd van intolerante types zoals Mohammed B. Te waarderen valt zijn bijdrage aan het islamdebat. Hij gaf rondhangende jongeren met islamitische wortels, die uit verveling en gebrek aan zelfrespect de buurt terroriseren, een gezicht. Als ervaringsdeskundige vertolkte hij vooral de stem van ex-straatschoffies. Zij waren niet gewend om hun frustraties verbaal te uiten. Door zelf in de pen te klimmen en te debatteren, gaf hij het voorbeeld.

Goed omgaan met vrijheid van meningsuiting is niet iets waar je mee geboren wordt. Het is cultuurbepaald. Eddaoudi heeft deze vaardigheid nooit van huis uit geleerd. In Marokkaanse families is vrijheid ondergeschikt aan respect. Om conflicten te vermijden en niet te kwetsen behandel je de ander als gast. Sommigen noemen dit hypocriet gedrag. Hoe je het ook noemt, de prijs voor teveel respect is hoog. Kri-

tisch denken is *not done*, want niemand durft de vuile was buiten te hangen. Daarom ging Ali er zeer ruw mee om toen hij eenmaal de smaak van de vrijheid van meningsuiting te pakken had.

Het is waanzin om onder het mom van vrijheid te spugen op de westerse beschaving of de islam. Dat kan elke ezel. Een manier van geweldloos verzet tegen misstanden, is om een debat in eigen kring op een respectvolle wijze te starten. Moslimjongeren moeten eerst leren met hun ouders in gesprek te gaan. Om dit te bereiken is het nodig dat kinderen vroeg leren om te gaan met vrijheid van meningsuiting. Autochtone kinderen hebben een voorsprong. Zij worden door hun ouders vanaf het begin opgevoed in een oude democratische traditie.

Voor veel niet-westerse Nederlanders, met name fanatieke ex-moslims of radicale bekeerlingen, staat vrijheid van meningsuiting gelijk aan recht op beledigen. De ander zwart maken is hun handelsmerk. Ondertussen denken ze dat wie in de media en politiek het hardst kan spugen op de ander vanzelf kampioen van de vrijheid van meningsuiting wordt. Dat is kolder.

Natuurlijk kent vrijheid geen grenzen. Maar als het neerkomt op haat zaaien en oproepen tot geweld, pleit ik ervoor om mensen een cursus op te leggen. Voor Ali Eddaoudi is het niet te laat zijn excuses aan te bieden voor zijn foute uitspraken. In dat geval heeft niemand het recht hem zijn nieuwe baan te weigeren. Vrijheid gedijt het best in een veilige omgeving met wederzijds respect. Dan maakt het niet uit of je moslim of niet-moslim bent. Laten we in dit verband vooral niet vergeten dat Azdin Chadli, van Marokkaans-Nederlandse afkomst, in Uruzgan is gestorven voor onze vrijheid en veiligheid!

[13-3-2007]

27. Arib's idee dat ze met haar Marokkaanse paspoort nog terug kan, mocht Wilders de baas worden, is onnozel

Ik was verbijsterd toen ik afgelopen week hoorde waarom het PvdA-kamerlid Kadija Arib haar Marokkaanse paspoort wil aanhouden. Ze kan daarmee vluchten naar haar vaderland als er een Wilders aan de macht komt.

Zo'n onnozele uitspraak had ik niet verwacht. Zo gooit ze extra olie op het vuur dat de giftige xenofoben in de politiek, van Hirsi Ali tot

Wilders, hebben aangestoken. Haar angst wordt gedeeld door vooral oudere Nederlandse Marokkanen. Ook zij hebben hun koffers gereed staan en het Marokkaanse paspoort altijd bij de hand. Klaar voor vertrek. Hoe vaak heb ik niet gehoord dat ik me op Marokko moest oriënteren als ik mijn toekomst veilig wilde stellen. Je wist ten slotte nooit wanneer een tijd van gedwongen remigratie zou komen.

Marokkanen die me voor dit onheil waarschuwdten zijn bang. Zij hebben sinds hun komst het gevoel dat ze door demonen en ongelovigen op de hielen worden gezeten. Eerst door Janmaat, toen Fortuyn en nu Wilders. Vandaar dat ze elke cent die ze verdienen in Marokko investeren. Daarom leven ze hier heel sober in oude tochtige huurhuizen om voor een huisje in Marokko te sparen. Dat is goed voor de Marokkaanse economie, maar doordat ze in een spagaat leven, blijven ze ongelukkig.

Sinds de installatie van het nieuwe kabinet met twee moslims aan het roer, de staatssecretarissen Aboutaleb en Albayrak, wil iedereen weten hoe ik denk over de dubbele nationaliteit. Laat ik beginnen te zeggen dat een dubbele nationaliteit geen verband houdt met dubbele loyaliteit of integriteit. Nederlanders, ongeacht hun afkomst, die zo'n directe relatie leggen, zijn zeer kortzichtig en dom. Ook iemand die maar één paspoort bezit, of helemaal geen, kent meerdere loyaliteiten, zoals aan de grondwet, familie, vrienden enzovoorts.

Sinds 1992 heb ik één paspoort, het Nederlandse. Mijn Marokkaanse paspoort, dat ik bijna twintig jaar terug met veel pijn en moeite kreeg, is vanaf 1993 niet meer geldig. Ik weet nog goed dat ik hemel en aarde moest bewegen om het te krijgen. Samen met mijn vader bezocht ik als jongen van zestien uitgesmeerd over een jaar minstens zeven keer het consulaat in Rotterdam. Toen ik het vodge papier uiteindelijk ontving, wilde ik er meteen vanaf. Als ik aan die tijd terugdenk, komen de frustraties van toen weer boven. De lange wachttijden, de onbeschofte behandeling en de zes keer dat we teruggestuurd werden omdat we een onbeduidend papiertje niet bij ons hadden – waarvan ze bij ons laatste bezoek verzuimd hadden te zeggen dat we het mee moesten nemen – versnelden mijn vurig verlangen naar naturalisatie.

Ik was dan ook blij dat ik een paar jaar later zonder probleem van Hare Majesteit de Koningin het Nederlanderschap kreeg. Sindsdien

gebruik ik het Nederlandse paspoort, ook bij bezoeken aan Marokko. De Marokkaanse wet verbiedt om ooit afstand te doen van je identiteit. Dat was de wil van de toenmalige koning Hassan II. Hij regeerde met ijzeren hand en duldde van niemand tegenspraak. Eerst wist hij niet hoe snel hij van die lastige berbers af moest komen en stuurde Nederlanders op zoek naar gastarbeiders naar de Rif. Toen ze later voor de Marokkaanse schatkist van onschatbare waarde bleken, kwam hij met de slogan 'Eens een Marokkaan, altijd een Marokkaan' op de proppen. Het is net zoiets als 'eens een allochtoon, altijd een allochtoon'.

Arib, die met haar Marokkaanse paspoort vlucht zodra het hier te heet onder haar voeten wordt, doet me denken aan een vrouw die met Nederland getrouwd is, maar in tegenspoed niet vecht voor haar nieuwe vaderland en principes. Met haar hazenpadgedrag geeft ze het slechte voorbeeld aan de jonge Marokkanen. Met één voet in Marokko en de andere in Nederland zullen ze zich ook nergens thuis voelen en zowel hier als daar helaas voor altijd als de miskende allochtoon bekend staan.

[27-2-2007]

28. Ella Vogelaar beledigde met haar begripvolle opmerking over de boerka de gewone moslim

Het is bijna een uitgekauwd onderwerp, wel of geen boerka dragen op straat. Toch blijkt het keer op keer weer hoog op de politieke agenda te belanden. Het mistige debat hierover zorgt door de vele rookgordijnen, dat ik langzamerhand het zicht op waar het echt om gaat, kwijtraak.

De vraag of de boerka integratiebelemmerend is, wordt telkens ontweken. Deze keer is het Ella Vogelaar, de nieuwe minister van integratie, gelukt om het boerkagedoe weer op te rakelen. Met haar recente opmerking op de televisie trapte ze ook op mijn tenen. Zij vindt dat het dragen van zo'n alles bedekkende gezichtssluier in het openbaar moet kunnen. Met deze naïeve opmerking maakt ze niet alleen zichzelf belachelijk, maar beledigt ze ook de absolute meerderheid van de moslims in de wereld die haar mening helemaal niet deelt. In tegenstelling tot de hoofddoek, die alleen het haar bedekt, is de boerka een zwart gedrocht dat de vrouw helemaal onzichtbaar maakt.

Het dragen van een boerka komt nu alleen nog sporadisch voor in landen die nog letterlijk eeuwen achterlopen op ons. Met Afghanistan voorop, waar men nog steeds Middeleeuwse taferelen beleeft. Daar is de boerka door de wraakzuchtige Taliban aan alle vrouwen met geweld opgelegd. Het niet dragen ervan werd met stokslagen bestraft. Zoals de Taliban met dit in lang vervlogen tijden zelfverzonnen gebod omgaan, lijkt het alsof zij de boerkaplicht tot de zesde zuil van de islam hebben gebombardeerd. Deze maatjes van Osama bin Laden draaien er hun hand niet voor om alles wat ze doen, van jihad tot boerkaplicht, het etiket 'islamitisch' op te plakken. Terwijl iedereen toch weet dat de boerka ooit is bedacht door overheersende en oerconservatieve mannen, die hun handen niet thuis konden houden. Zij raakten al opgewonden bij het zien van een vrouwengezicht. Om te voorkomen dat mannen opnieuw zonden zouden begaan, moesten vrouwen op straat van top tot teen in het zwart gehuld gaan.

De boerka is dus bedoeld om driftige kerels niet in verleiding te brengen om vrouwen zomaar op straat te bespringen. Voor de beschaafde mannen onder ons is dat een regelrechte belediging. De laatste jaren is de boerka als een modeverschijnsel overgewaaid naar Nederland. Het aantal vrouwen dat de boerka hier draagt, lijkt vooral in grote steden toe te nemen. Tien jaar geleden zag ik ze nooit. Nu zie ik ze met regelmaat. Ze dragen de boerka vrijwillig. Dat is het verschil met de situatie in Afghanistan. Daar dragen vrouwen nog een boerka uit angst voor represailles. Hier houden die paar boerka dragende vrouwen, die zeggen het in naam van de islam te doen, dit zwarte gedrocht zelf in stand.

Als ik ze tegenkom op straat wekken ze bij mij twee reacties op. Zowel medelijden als agressie. Ik heb medelijden met ze omdat ze met de boerka aan bewust kiezen voor een eenzaam bestaan. Ze willen met niemand contact. Dat maakt mij weer agressief, omdat ze op deze wijze geen bijdrage wensen te leveren aan onze samenleving. Bovendien geven ze met hun extreme gedrag extra munitie aan randpolitici zoals Wilders om de islam aan te vallen.

Maar belangrijker is dat vrouwen met een boerka bij geen enkele werkgever, moslim of niet-moslim, aan de slag kunnen. Dat weten ze donders goed. Vandaar dat ik vind dat vrouwen met een boerka op straat geen aanspraak kunnen maken op sociale voorzieningen in Ne-

derland. Ik vind het niet meer dan logisch om van mensen die geen hand willen geven aan leden van de samenleving waarin ze leven, te eisen dat ze dan ook geen hand ophouden bij de overheid als ze vanwege de boerka werkloos blijven. Dat geldt net zo goed voor een Papoea die zich beroept op tradities van zijn voorouders en uit overtuiging hier op straat met een peniskoker rondloopt. Die komt ook nooit aan de bak en zijn verschijning stoot net als de boerka mensen af.

[30-1-2007]

30. In Nederland neemt men clowns zoals Ali B. of Samir A. te ernstig.

De Belgen zouden ze uitlachen

Nederland wordt langzamerhand het toneel van doldwaze taferelen die zich voor je ogen afspelen. Ongelooflijk hoe brutale apen het hier steeds vaker voor het zeggen krijgen. Neem heel verschillende figuren zoals de rapper Ali B., de extremist Samir A. en de man die zichzelf als clown liet fotograferen voor zijn paspoort. Onder het mom van hun levensovertuiging doen ze waar ze zin in hebben. Dat is natuurlijk hun goed recht en het is heel Nederlands om zo te denken.

Toch irriteren deze grappenmakers me de laatste tijd meer dan dat ze op mijn lachspieren werken. Ze wekken met hun puberale gedrag dat iedereen normaal lijkt te vinden weerstand op. Zo kromden mijn tenen toen Ali B. in verkiezingstijd op televisie met onze minister-president omging alsof hij een bevriend buurtschoffie was. Tijdens het gesprek gedroeg deze knuffelmarokkaan zich als een onbeschofte vlerk. Nu ben ik geen fan van Balkenende, maar de manier waarop Ali B. hem aansprak was respectloos. Als alle Marokkaanse jongens in Nederland zich zo gedroegen, dan zou ik me diep schamen.

Een ander voorbeeld: Samir A. wil niet dat er vrouwen verblijven in de afdeling waar hij opgesloten zit. Hij gaat in hongerstaking, neemt zijn medicijnen niet in en krijgt plots zijn zin. Samir A. wordt overgeplaatst.

En dan de man uit Hellevoetsluis die onherkenbaar als joker in zijn paspoort wil staan. De gemeentebtenaar gaf aan zijn wens gehoor. Hij motiveerde dat met de opmerking dat zoiets niet tegen de wet was. Bovendien moesten we naar zijn idee iedereen in zijn waarde laten. Dat is een holle frase. Ali B., Samir A. en de andere clown doen alsof het hier

het hele jaar door carnaval is. We nemen ze wel erg serieus. Bovendien krijgen ze altijd hun zin en aandacht in de media.

Net over de grens, in België, zouden ze om deze clowns slechts grinniken. Dat heeft te maken met verschil in cultuur en mentaliteit. Natuurlijk houden de Belgen ook van hun stripfiguren, maar ze zo overdreven op een voetstuk plaatsen doen ze niet snel. Ik pleit er niet voor dat politieke correctheid weer de norm wordt. Wel vind ik dat we qua houding veel van onze zuiderburen kunnen leren.

Dat viel mij op toen ik onlangs tijdens een studiedag in Brussel optrad voor een paar honderd Belgen. Het publiek bestond voor de helft uit moslims. De overigen waren niet-moslims. Op verzoek van de Koning Boudewijnstichting hield ik een voordracht over hoe culturele verschillen een dialoog kunnen beïnvloeden of verzieken. Uit een recent onderzoek naar de knelpunten in de dialoog tussen moslims en niet-moslims bleek dat er veel frustraties zijn.

Moslims zijn het beu om zich steeds weer te moeten verantwoorden voor wat er op wereldschaal gebeurt. En niet-moslims klagen dat moslims zich niet uitspreken over fundamentele principes, zoals gelijkheid van man en vrouw. Om de dialoog te prikkelen werden debatten gevoerd. Wat me als waarnemer opviel was dat moslims zich voortdurend verdedigden. Om hun verhaal kracht bij te zetten spraken ze in wij-vorm en gebruikten ze heftige handgebaren. Ook maakten ze grapjes om vriendschappelijke relaties aan te gaan. Niet-moslims gedroegen zich zakelijker, zeiden vaak 'ik' en waren er niet op uit om vriendjes te maken. Moslims zochten naar respect en begrip. Niet-moslims zochten naar duidelijkheid en een scherp debat.

Wat opviel: de diversiteit onder de Belgen was groot. Iedereen kreeg het woord, van traditioneel tot zeer modern. In de Belgische media is dat ook zo. Deze afspiegeling vormt een contrast met wat we doorgaans in Nederland zien. Ik zie te vaak moslimclowns à la Ali B. als gewichtige gesprekspartners in de media optreden om de dialoog tussen bevolkingsgroepen te bevorderen, terwijl ze in mijn ogen zelf nog opgevoed moeten worden.

31. Doodstraf druist in tegen alle principes van profeet Mohammed

De manier waarop Saddam Hussein aan zijn einde is gekomen voerspelt weinig goeds in het jaar 2007. Aan de vooravond van dit jaar slachtten moslims al een schaap. In de vroege ochtend van het offerfeest kreeg Saddam de strop. Moslims herdenken op deze vreugdevolle dag ieder jaar hoe Abraham het leven van zijn geliefde zoon spaarde. In plaats van hem de keel door te snijden als offer voor God, slachtte hij een lam. Respect voor de dood en liefde voor het leven vormen de kernwaarden van deze herdenking. Toch heb ik een nare nasmaak overgehouden aan dit belangrijkste feest voor de moslims. Natuurlijk was Saddam een slecht mens. Net als zijn voorganger Hitler. Toen hij met steun van het Westen met ijzeren hand over Irak regeerde had hij geen respect voor welk leven dan ook. In zijn naam zaaide hij dood en verderf. Het was knielen voor zijn almacht of je hoofd werd afgehakt. Irakezen waren banger voor hem dan voor God. Daarom verdiende hij ook de allerzwaarste straf. Voor altijd achter de tralies. Maar geen doodstraf door ophanging. Dat is niet alleen barbaars, maar druist in tegen alle principes van profeet Mohammed.

Moslims die de doodstraf nog verheerlijken, snappen werkelijk niets van de boodschap achter de levenslessen van de profeet. Zijn eigen directe familieleden, neven en ooms in Mekka, wilde de profeet vanaf het begin doden. Zijn boodschap dat iedereen een persoonlijke band met God kon ontwikkelen was slecht voor de handel in talrijke goden. Zij waren rondom de heilige ka'aba in Mekka uitgestald voor verkoop. Om die reden zijn diens aanhangers vervolgd en vermoord. Dat gebeurde in opdracht van de Mekkaanse leider Abu Sufyan. Na jarenlange strijd tegen profeet Mohammed en zijn volgelingen gaf hij zich gewonnen. Ondanks dat Mohammed erg aangeslagen was door zijn brute moorden onder moslims heeft hij hem later geen haar gekrenkt. Abu Sufyan kwam tot inkeer en de profeet liet hem daarna met rust. Dat gebeurde ook met de latere moslimse veldheer Khalid Ibn Walid. Ook hij slachtte bij de opkomst van de islam veel moslims af. Door ze niet te behandelen volgens het adagium 'oog om oog, tand om tand', heeft Mohammed meer bloedvergieten voorkomen. Of de profeet Saddam Hussein ook gratie had verleend als hij in deze tijd had geleefd, weet ik niet.

Wat ik wel zeker weet is dat hij de doodstraf net zo verafschuwt als ieder beschaafd mens. Enkele seconden voordat Saddam Hussein stierf, zei hij nog twee keer de geloofsbelijdenis. Daarbij riep hij de zin 'Ik getuig dat Allah de enige god is en dat profeet Mohammed zijn boodschapper is'. Bij de tweede keer bleef hij steken bij het woord 'Mohammed' en viel hij vervolgens in een zwart gat. Zijn einde tegemoet. De laatste woorden van elke moslim die op het punt staat dood te gaan eindigt altijd met het uitroepen van het geloof in Allah en de profeet Mohammed. Toen ik de geloofsbelijdenis van Saddam hoorde, was ik er wel een beetje beduusd van. Hoe kan een ex-dictator die zoveel misdaden heeft begaan toch als gelovige moslim willen sterven? In zijn daden heeft hij precies het tegenovergestelde gedaan van waar het in de islam in de kern omdraait. Vrede, rechtvaardigheid en verzoening. Met het opruimen van Saddam Hussein lijkt de vrede in Irak verder weg dan ooit. Het schisma en de vijandschap en blinde haat tussen soennieten en sjieten is slechts vergroot. Saddam draagt niet alleen de schuld voor zijn gruweldaden. Zonder steun en goedkeuring onder minstens de helft van de bevolking had hij net als Hitler nooit kunnen uitgroeien tot een meedogenloze dictator. De beulen van Saddam, die hem met veel getier en verwensing naar de hel hebben gestuurd, sleurden Irak niet alleen dieper het moeras in, maar ook terug naar het verleden. Naar de tijd van voor de profeet.

[13-9-2005]

53. Na zijn verblijf in een Marokkaans ziekenhuis ligt het beeld van vaders droomland aan diggelen

Mijn vader, die binnenkort zeventig wordt, behoort tot een zeer koppige groep Marokkanen met een ideaalbeeld dat niet klopt. Zij zien hun verblijf hier nog steeds als een noodzakelijk kwaad en dromen ervan de winter van hun leven in Marokko door te brengen.

Ruim dertig jaar geleden ontvluchtte mijn vader met een koffertje in zijn hand de misère in zijn vaderland. Op zoek naar geluk in Holland. Hij heeft sindsdien hard gewerkt. Nu is hij al een poosje gepensioneerd en heeft alle tijd om zijn ideaal te realiseren. Zijn vurige wens om zich in zijn geboorteland voor een langere periode te vestigen ging afgelopen zomervakantie in vervulling. Vol verwachting vertrok hij naar zijn

beloofde land. Kort na aankomst werd hij met longontsteking opgenomen op de intensive care afdeling van Polyclinique du Rif in Nador. Dat was het begin van een lange lijdensweg. Telefoontjes naar de ANWB-alarmcentrale met het verzoek om hem naar Nederland te transporteren hielpen niet. Zijn toestand zou volgens het medische rapport van de Marokkaanse arts voor veilig vervoer niet stabiel genoeg zijn. Ondertussen ging zijn gezondheid zienderogen achteruit. Een paar dagen na zijn opname in de kliniek sloeg hij wartaal uit en binnen een week kwam hij in een coma terecht.

De medische verzorging van mijn vader was superslecht. Als ik de Marokkaanse dokter vroeg hoe het met hem ging, wees hij vaak met zijn vinger naar de lucht. Alleen Allah weet hoe het hem zal vergaan! De zusters daar waren nog erger. Zij stalen al op de eerste dag van zijn ziekenhuisopname geld uit zijn zak. Daarnaast waren ze alleen te porren om het vuur uit hun sloffen te lopen als zij door mijn familieleden werden bedolven onder cadeautjes.

Niet zozeer door gebrek aan apparatuur en medicijnen, maar vooral door amateurisme, onverschilligheid en geldwolverij onder dit medische personeel is mijn vader nog zieker geworden. In plaats van goede zorg te verlenen, maakten ze zijn verblijf in hun kliniek tot een hel. Boze tongen in Marokko beweren zelfs dat veel klinieken dit met voorbedachten rade doen. Hoe langer ze het verblijf van hun patiënt kunnen rekken, hoe meer ze kunnen declareren bij de Nederlandse verzekeraar. Er circuleren zelfs verhalen van Marokkanen die in de kliniek sterven, maar in de medische rapporten nog een paar dagen extra als levend worden opgegeven om nog geld te vangen.

Door de abominabele zorg heeft mijn vader een paar keer de dood in de ogen gezien. In zijn nachtmerries zag hij zichzelf plaatsnemen in de wachtkamer van mensen die op het punt staan het aardse bestaan vaarwel te zeggen. Maar hij werd eruit gestuurd, omdat zijn tijd van gaan nog niet aangebroken was. Na deze nare ervaring is zijn kijk op droomland Marokko drastisch veranderd. Natuurlijk weet mijn vader allang dat Marokko wat betreft medische zorg eeuwenlang achterloopt op Nederland, maar dat het ook de menselijkheid ontbeert, was voor hem een grote schok. In Marokko worden oudere zieke emigranten als een stuk vuil behandeld en aan hun lot overgelaten. Hoe anders is dat

hier! Mijn vader werd uiteindelijk met een privé-vliegtuig en een Nederlands artsenteam naar Nederland teruggevlogen. Dit heeft grote indruk gemaakt op mijn familie daar. Alleen de Marokkaanse koning wordt persoonlijk met een vliegtuig opgehaald als hij medische zorg in het buitenland nodig heeft! Als het gaat om de menselijkheid kunnen de Marokkanen nog heel wat leren van de Nederlanders, beweert mijn vader stellig, nu hij weer hersteld is. Met deze opmerking staat hij niet alleen. Zelfs Marokkanen, die hier altijd klagen over Nederland en Marokko idealiseren, roepen, als ze tijdens hun vakantie daar ernstig ziek worden, in koor: 'lang leve Holland!'

[19-12-2009 | Trouw]

2. Clownadvocaat Enait is een irritante hork

Door niet op te staan voor de rechter misbruikt advocaat Mohammed Enait de islam. Ook weet hij niet hoe je je beleefd gedraagt.

Eerlijk gezegd was ik fundamentalist Mohammed Enait bijna vergeten toen hij plots als een konijn met baard en muts op uit een hoge tulband tevoorschijn kwam. Overal dook hij de afgelopen tijd in de media op. De titel van clownadvocaat heeft hij meer dan verdiend, vanwege zijn grappige uitspraken over wat volgens hem wel en niet mag van de islam.

Het is hem weer gelukt om de gemoederen in Nederland bezig te houden met uit zijn duim gezogen religieuze voorschriften. Hij mag voortaan met zijn hoofddekseel op blijven zitten in de rechtszaal als de rechters binnenkomen. Dat heeft het Hof van Discipline bepaald. Door zich te beroepen op zijn islamitische identiteit krijgt Mohammed Enait gelijk. Met deze opmerkelijke uitspraak haalde hij de landelijke media en serieuze tv-talkshows. Deze clown negeren kan dus niet meer.

Mohammed Enait doet me denken aan een jonge moslimbroeder, die in de kleedkamer van een badhuis in Marokko, mij een paar jaar geleden leerde hoe ik als goede moslim mijn broek het beste kon aantrekken: eerst mijn rechterbeen in de rechterbroekspijp steken en daarna de linkerbeen in de linkerbroekspijp. Geestig en absurd. Toen ik hem vroeg waar hij deze islamitische wijsheid vandaan haalde, zei hij dat hij dat op de radio had gehoord.

Vorig jaar kon ik nog wel om de eenmansactie van Enait lachen en met mij ook de rest van de moslims in heel Nederland. Toen besloot hij kort na zijn afwijzing als sollicitant bij de gemeente Rotterdam, om voortaan ook mannen geen hand te geven bij het begroeten. Hij weigerde namelijk een vrouw van de sollicitatiecommissie een hand te geven bij binnenkomst en kreeg daarom de baan niet. Daarop diende hij een klacht in bij Commissie Gelijke Behandeling. En van deze commissie kreeg hij te horen dat hij iedereen gelijk moest behandelen. Vandaar dat hij zijn 'geen hand schudden' niet alleen beperkte tot vrouwen.

Zijn gedrag vond ik toen en vind ik nu nog steeds onvolwassen. Maar als hij manmoedig is om de gevolgen van zijn kinderachtige houding te dragen dan is hij daarin volkomen vrij. Hij moet dan alleen niet zeuren als hij hier moeilijk aan de bak komt. Er zijn weliswaar duizend en één manieren om elkaar te begroeten, maar de norm 'elkaar een hand geven' om respect te betuigen, is in Nederland gemeengoed. Daar hoort bij dat je opstaat als iemand bij je binnenkomt, ongeacht of het een rechter betreft of een gast.

Dat hij niet aan deze normen meewerkt, is zijn goed recht. Ook zijn heilige mening om voor niemand anders dan God op te staan, kan niemand hem ontnemen. Het is echter flauwekul dat hij zich direct beroept op de islam. Nergens staat in de koran dat handen geven niet mag of dat opstaan voor de ander niet geoorloofd is. Nooit heeft de profeet Mohammed daartoe aangespoord.

Het is dus larioek wat Mohammed Enait verkondigt over het niet opstaan voor de rechters. Welke stroming hij met zijn nieuwe gebod 'alleen opstaan voor God' precies volgt binnen de islam is mij volkomen duister. Hij hoort met zijn zelfbedachte rituelen nergens bij, zelfs niet bij de oerorthodoxe moslimmannen, want die geven elkaar tenminste nog wel een hand.

Nu de hoogste tuchtrechter voor advocaten trapt in zijn 'oprechte en authentieke geloofsovertuiging' en hem daarom gelijk geeft om niet op te staan voor de rechters, begint deze clown mij te irriteren. Enait is een goed voorbeeld van hoe iemand zijn slachtofferrol tot in het extreme uitbuit en daarbij de islam misbruikt. Daarnaast is hij een goed voorbeeld van iemand die niet weet hoe beschaafde mensen beleefd met elkaar om dienen te gaan.

Als zijn regel 'alleen voor God opstaan' betekent dat hij ook niet in de bus opstaat voor ouderen of zwangere vrouwen, dan vertoont hij in mijn ogen zelfs onbeschoft gedrag. Met zijn nieuwe regel lapt hij bovendien alle islamitische beleefdheidsrituelen aan zijn laars. Mocht bij hem ooit een gast aankloppen en iemand anders doet de deur open en Mohammed Enait zit in zijn luie stoel, dan dient hij niet alleen uit respect op te staan maar ook zijn hand uit te steken en te zeggen: 'assalamu alaikum', vrede zij met u.

Maar een grote kans dat hij Oost-Indisch doof zal zijn voor deze les in omgang met de ander. Het is weer afwachten met welke nieuwe omgangsvorm de clownadvocaat in het nieuwe jaar komt.

[30-8-2008 | Trouw]

3. Weigeren hand is onvolwassen

Het is zeer verhelderend om te constateren dat sollicitanten die uit geloofsprincipe geen hand geven sinds kort weten wat hun kansen zijn op de Nederlandse arbeidsmarkt. Als ze bij een sollicitatiegesprek een vrouw die haar hand uitsteekt ter begroeting weigeren, dan kunnen ze fluiten naar hun nieuwe baan. Dit blijkt uit het vonnis dat de rechtbank in Rotterdam afgelopen week uitsprak inzake Mohammed Enait, een ultraorthodoxe moslim.

Deze handweigeraar zag in het najaar van 2005 een baan als klantmanager bij de Sociale Dienst van de gemeente Rotterdam in rook opgaan. Als door een horzel gestoken deed Mohammed Enait beklag van discriminatie. Gekleed in een lang gewaad met een lange baard stapte hij naar de Commissie Gelijke Behandeling. Van deze commissie kreeg hij gelijk, maar dan moest hij vrouwen en mannen gelijk behandelen.

Hij gehoorzaamde onmiddellijk aan dit nieuwe gebod om niet zelf van discriminatie te worden beticht. Voortaan accepteerde Mohammed Enait ook van mannen geen hand meer. Zijn nieuwe omgangsnorm wekt niet alleen hoon bij de liberale moslims maar ook bij militante moslimfanatici. Zelfs Osama Bin Laden, die elk oogcontact met vrouwen vermijdt, zal om dit gedrag zijn lachen niet kunnen inhouden. Geen enkele moslim kan Mohammed Enait nog serieus nemen. Los van de opportunistische redenen die hij heeft gehad om ook mannen geen hand te geven, kan hij nooit meer voldoen aan zijn dagelijkse reli-

gieuze verplichting. Hij is namelijk niet meer in staat de belangrijkste moslimgroet 'assalamu alaikum', vrede zij met jullie, waar ook 'islam' van is afgeleid, te bekrachtigen met een handdruk.

Toen hij merkte dat de Gemeente Rotterdam niet van plan was om haar zienswijze te herzien, sleepte hij ze voor het gerecht. Nu, bijna drie jaar na het handincident, krijgt hij van de rechtbank in Rotterdam te horen dat hij niet onrechtmatig is behandeld. Van discriminatie is dus geen sprake. Met deze uitspraak ben ik het van harte eens. Als Mohammed Enait ervoor kiest om de ander geen hand te geven, dan moet hij daar ook de gevolgen van kunnen dragen. Als hij zo nodig koste wat het kost aan zijn heilige principe wil vasthouden, dan moet hij zijn verlies manmoedig nemen. Nu speelt hij wel erg makkelijk het slachtoffer. Of Mohammed Enait nu aan tafel zit bij het actualiteitenprogramma NOVA of bij Knevel & Van den Brink, telkens speelt hij de rol van de gebeten hond. Hij laat niet na om zijn tegenstanders met opgezwollen taal af te blaffen en ze te scharen onder de aanhangers van Wilders.

Dat Mohammed Enait zijn redenen heeft om vrouwen geen hand te geven, moet hij helemaal zelf weten. We leven in een vrij land. In persoonlijk contact moet iedereen voor zichzelf uitmaken hoe hij of zij de ander wenst te begroeten. Niemand wordt hier gedwongen de ander de hand te schudden. Handen schudden ter begroeting is namelijk geen universele norm. Er zijn meer manieren waarop men elkaar kan begroeten: met de handpalm over het hart strijken, een knikje geven met het hoofd, glimlachen of met beide handen plat op elkaar een lichte buiging maken, enzovoorts. Waar het om gaat is dat je de ander respecteert en welkom heet. Tegelijkertijd moeten de handweigeraars niet raar opkijken als hun gedrag hier niet overal gewaardeerd wordt. In Nederland is iemands hand schudden een uniforme omgangsvorm. Het staat in de meeste culturen voor ondermeer het tonen van beleefdheid, gastvrijheid, hartelijkheid, vriendelijkheid, respect of acceptatie.

Van huis uit heb ik geleerd dat je de ander, ongeacht het geslacht, een hand schudt bij de allereerste kennismaking. Toch ken ik enkele moslima's, zelfs binnen mijn familie in Nederland, die aan mij geen hand willen geven omdat ik een man ben. Vrouwen en mannen doen dat meestal om verschillende redenen. Zo willen vrouwen vooral hun

kuisheid beschermen. En mannen willen het risico vermijden dat ze voor het bidden 'onrein' worden, als ze een vrouw die ongesteld kan zijn, aanraken.

Als het gaat om vrouwen die onder druk van de taliban in achtergebleven gebieden leven, dan kan ik hun gedrag naar mannen toe nog enigszins plaatsen. Daar raken deze wilde mannen, die hun echtgenotes met boerka's dichtmetselen, al opgewonden bij het zien van een vrouwenhand. Maar mannen en vrouwen die hier ook handen weigeren vertonen in mijn ogen onvolwassen gedrag. Geen hand geven is zeker geen islamitische fatsoensnorm. Het komt ook voor bij veel strenggelovige niet-moslims en was allang voordat de islam bestond in gebruik. Daarom staat het ook nergens in de Koran vermeld.

Moslims die geen hand geven aan vrouwen volgen niet het voorbeeld van profeet Mohammed, maar het voorbeeld van orthodoxe joden. Ook zij accepteren geen hand van een vrouw. Zolang handweigerars van welke religie dan ook hun eigen broek kunnen ophouden en zonder overheidsgeld zichzelf kunnen bedruipen, is het zinloos om zoiets onbenulligs uit te vergroten.

Dat was het geval met oud-minister Rita Verdonk bij haar eerste kennismaking met vijftig imams op 20 november 2004. Op die dag zag ik haar op de televisie in discussie gaan met de enige imam die haar uitgestoken hand niet accepteerde. Rita Verdonk was uit op zinloze polarisatie. Zij wist namelijk dat ze geen dialoog kon voeren met een imam die net zo koppig was als zijzelf. Mijn tenen gingen dan ook krom staan, toen imam Salam zijn gedrag verantwoordde door te zeggen dat het van de islam niet mocht.

Hetzelfde argument gebruikt nu Mohammed Enait. Hij sleept de islam met de haren erbij om zijn gelijk te halen. Daar gaan mijn haren van overeind staan. Hij heeft zijn kansen op een baan bij de gemeente Rotterdam zelf verprutst. Door zich niet te verbinden aan de minimumvereisten van gedeelde waarden en normen in het publieke domein, zoals het handen schudden bij een eerste kennismaking, heeft hij zichzelf buitenspel gezet. Hij moet nu eens ophouden slachtoffer te spelen en van de islam een karikatuur te maken. Het wordt hoog tijd dat hij zijn hand in eigen boezem steekt.

4. Niemand heeft de enig juiste uitleg van de islam

Al jaren volg ik met zeer grote interesse en irritatie debatten die op een of andere manier met mijn islamitische achtergrond te maken hebben. Ik ben altijd blij als zulke debatten kunnen leiden tot een meer verlichte kennis over de islambeleving onder moslims. Helaas is dit niet altijd het geval.

Vooraf jonge moslims zijn meestal zeer slecht op de hoogte van hun eigen islamitische identiteit. Zo zijn sommige Marokkaanse jongeren trots op hun Berberse achtergrond, terwijl het woord Berber in de betekenis van 'barbaar' (*barbaros*, *vreemde*) door de oude Grieken aan ons is gegeven, en onze verre voorouders zijn bekeerd tot de islam. Hoe kun je dan praten over je achtergrond als je daar niet voldoende kennis van hebt? Je kunt dan hoogstens vragen naar opinies.

Na 9/11 lijken de meeste debatten in de media over de islam van een schrikbarend laag niveau te zijn. Het debat over de islam is daarvoor vaak een non-debat geworden, dat geen enkel goed (emancipatorisch) doel heeft. Zowel haters van de islam als kritieklozen gedragen zich vaak als benauwde geesten tegenover elkaar. Het enige wat ze beiden willen, is hun eigen gelijk opleggen aan de ander. Men bestookt elkaar niet met argumenten, zoals het hoort in een democratie, maar met kwetspartijen, verwijten en intimidaties.

Debatteren staat niet gelijk aan 'roept-u-maar-wat-u-wilt', maar is een kunst op zich. We hebben er niets aan als we elkaar alleen angsten aanpraten over de ander. We hebben er ook niets aan als we telkens alleen de zeer extreme opvattingen en allerslechtste voorbeelden over de islam horen en zien. Ik ben er tegen dat de interpretatie en de kijk op de islam door een enkeling wordt geclaimd. De islam is van niemand.

Het valt me elke keer weer op dat in de media steeds dezelfde gezichten het debat over de islam domineren, terwijl er 1001 stromingen binnen de islam bestaan. Zowel felle aanvallers van de islam, zoals de nu bedreigde ex-moslima Ayaan Hirsi Ali en ex-moslim Afshin Ellian, als de fanatiekste verdedigers van de islam, zoals de zeer conservatieve Cheppih en enkele tot de islam bekeerde Nederlanders, draven door. Naar mijn mening zijn de felle pleiters tegen of voor de islam en de bekeerlingen, allen fundamentalisten van de eerste orde. De aanvallers

van de islam hebben meestal hun eigen islamitische identiteit ingeruild voor een extreem liberaal gedachtegoed, dat neigt naar: 'Ik heb het licht gezien, dus volgt u mij maar'. Zij verklaren daarnaast het individu tot een heilig goed.

De andere extreme groep vertoont juist het tegenovergestelde. Zij verklaren het collectief heilig, wat weer neigt naar: 'Wie niet zoals ons moslim is, kan geen goede moslim zijn'. Als we deze redenering doortrekken kan volgens hen alleen een moslimvrouw met hoofddoek een moslimvrouw zijn. Dat is natuurlijk onzin. Ik ken genoeg moslimvrouwen zonder hoofddoek en mannen zonder baard, die vinden dat er een scheiding van geloof en Staat moet zijn, maar zich wel bewust zijn van hun moslimidentiteit.

Beide fundamentalistische groepen hebben dezelfde manier van optreden. Ze geven met hun buitengewoon ongenueanceerde uitspraken een zeer simplistisch beeld van de complexe werkelijkheid van de wereld van de islam. Steeds weer proberen zij, en soms met hun verborgen agenda's, hun wereldbeeld op te dringen aan de ander.

Als moslim herken ik me absoluut niet in deze debatten. Ik ben trots dat er in mijn Holland vrijheid van meningsuiting bestaat. Ik ben trots op mijn multiculturele identiteit. Ik ben gevormd door onder andere mijn partner, familie, pleegouders, vrienden, homo's, hindoes, christenen, joden en 'ongelovigen', en ga zomaar door. Zij allen maken onderdeel uit van mijn identiteit met een minimumkader van gedeelde normen en waarden.

Ik geloof niet in het opdringen van normen en waarden aan andersdenkenden. Moslims moeten zelf door middel van reflectie, studie en zelfspot op hun eigen achtergrond, komen tot nieuwe inzichten. Het wordt weer eens tijd dat we de 'grote jihad' gaan voeren tegen onze eigen onwetendheid, fatalisme, trauma's, arrogantie en zelfgenoegzaamheid.

Daarom hoop ik van harte op een nieuw soort tijdperk van zinnige en pluriforme debatten onder de ruimdenkende moslims over de islam als inspiratie voor spiritualiteit, cultuur, kunst, politiek en levenswijze. Vrijheid van meningsuiting is een groot goed. Laten we daar in Allahs naam dan op een goede manier gebruik van maken om ook vooral onze innerlijke beschaving bij te schaven.